

CRÒNIQUES D'A BORD

Dimarts. 2 d'Abril, un dia fresc, plujós. Les gotes rellisquen pel vidre sense cessar, ajuntant-se i formant tímids corrents. L' Abdu s'asseu, com cada matí, a l'antepenúltima fila de mà dreta. Té la mirada perduda entre els buits carrers, que van passant silenciosos. Es fixa en les mateixes botigues de cada dia. Tot està en calma. Avui l'autobús està força vuit, sis persones. L'Abdu sap que l'observen. L'home que llegeix el diari el mira de reüll, analitzant-lo, intentant imaginar la seva vida, la qual considera trista i d'escàs valor. Les dues senyores de la tercera edat també s'hi fixen, i comenten entre elles en veu baixa la gran quantitat d'estrangers que arriben cada any a la ciutat, que, segons elles, l'únic que fan és sobrar-hi. L'avi amb la seva neta no l'observa, ja n'ha tingut tems durant el trajecte. L'únic que intenta és evitar que la seva neta s'acosti al Abdu, mantenint-la lligada al cotxet, tot i els seus gairebé tres anys. Tot i que l'Abdu desconeix tot el que penses o diuen, s'ho imagina, perquè són les mateixes mirades de cada dia, independentment de qui o quantes persones viatgin a l'autobús. Mirades fredes, hostils, distants, i, en els casos mes extrems, fins i tot de rebuig. De cop, l'autobús frena. Ha arribat a la seva destinació.

Dimecres. 3 d'Abril, avui el dia també està tapat, amb raigs de sol que s'intenten obrir pas entre els núvols. Pocs són els que ho aconsegueixen. L'Abdu s'asseu al mateix lloc de sempre. Avui l'autobús està sorprenentment ple. Tot i això, al gent que arriba prefereix mantenir-se dreta a seure al seu costat. No és el primer dia que li passa això, però li segueix dolent, ell no ha fet res per merèixer que la gent l'eviti, sap que només ho fan pel seu color de pell, i això el fa sentir diferent, incòmode. De cop i volta, nota que algú se li asseu al costat. Se sorprèn, però no gosa mirar de qui es tracta. Gairebé sense voler, es fixa en el reflex del vidre, i veu que el seu "company" de viatge és una noia preciosa, jove, rossa, amb la pell força blanca i fines i delicades pigues. No sap que fer, com reaccionar." Hauria de dir-li alguna cosa?" pensa, però no te gaire temps de pensar-hi: "Bon dia, em dic Natàlia." L'Abdu la mira incrèdul, li parla a ell! "Hola, jo em dic Abdu" respon. Ella li parla del temps. Li diu que aquests últims dies no ha acabat de fer net. Ell, és incapaç de prestar gaire atenció a les seves paraules, només pot fixar-se en aquell preciós somriure, aquella fina cara, aquella dolça expressió. Es passen gairebé vint minuts parlant. De sobte, l'autobús frena, i la Natàlia s'aixeca. Abans de marxar, treu un paperet on hi escriu alguna cosa. S'acomiada de L'Abdu amb un somriure; "Estic contenta d'haver-te conegut, Abdu. M'agradaria que em truquessis." Li ofereix el paper. L'abdu li correspon amb un somriure d'agraïment. Allò és nou per ell. Acaba de parlar amb noia, ha sentit l'aprovació i el respecte per primera vegada des de que va arribar!. Avui res aconseguirà esborrar-li el somriure.